

LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

MINCIUNI NEVINOVATE

Traducere din engleză de
Alexandra Lica

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

15 APRILIE, 16:59

— Țsta e doar al tău, Rodriguez.

— În niciun caz! Eu m-am ocupat de celula cu bețivi după parada de Ziua Bizonului.

— Ziua Bizonului? Să vezi cum e Oktoberfest la centrul social pentru pensionari!

— Și cine s-a pricopsit a doua zi cu ăla care mușca?

Polițistul Macalister Dodd - Mackie, pentru prieteni - avea sentimentul că nu ar fi înțelept să întrerupă schimbul de replici dintre cei doi ofițeri de poliție superiori ai districtului Magnolia, care se ciondăneau în birou. Atât Rodriguez, cât și O'Connell lucrau de cinci ani în poliție.

Pentru Mackie era a doua săptămână.

— Rodriguez, am cinci cuvinte pentru tine: încăierare în comitetul de părinți.

Mackie și-a mutat ușor greutatea de pe piciorul drept pe piciorul stâng. Mare greșeală. Rodriguez și O'Connell s-au întors la unison cu fața spre el.

— Băiatul cel nou!

Niciodată n-au fost doi polițiști mai încântați să-l vadă pe al treilea. Mackie și-a strâns buzele într-un zâmbet rigid și și-a îndreptat umerii.

— Cu ce avem de-a face azi? a spus el pe un ton aspru. Beție și tulburarea ordinii publice? Violență domestică?

Drept răspuns, O'Connell l-a bătut ușor pe umăr și l-a îndrumat către celula de detenție.

— Baftă, tinere!

În timp ce coteau, Mackie se aștepta să vadă un delincvent: unul violent, eventual genul corpolent. În schimb, a dat de patru adolescente care purtau niște mănuși lungi până la cot și ceea ce păreau a fi niște rochii de bal.

Rochii de bal *albe*.

— Ce naiba e asta? a întrebat Mackie.

Rodriguez și-a coborât glasul.

— Asta numim noi DDT.

— DDT?

Mackie a întors capul către fete. Una dintre ele stătea cuminte în picioare, cu mâinile înmănușate încrucișate la piept. Fata de lângă ea plângea delicat și bălmăjea ceva ce suna suspect de mult cu Tatăl Nostru. Cea de-a treia se uita țintă la Mackie, iar colțurile buzelor roz, lucioase i s-au curbat ușor în sus când l-a studiat cu privirea din cap până-n picioare.

Iar cea de-a patra fată?

Încerca să spargă lacătul.

Ceilalți doi ofițeri s-au întors să plece.

— Rodriguez? a strigat Mackie. O'Connell?

Niciun răspuns.

— *Ce înseamnă DDT?*

Fata care îl analiza a făcut un pas în față. Și-a fluturat genele și i-a adresat lui Mackie un zâmbet dulce și suav.

— Nu știi, domnule polițist? a zis ea. Dragul de tine!

CU NOUĂ LUNI ÎN URMĂ CAPITOLUL 1

Greșeala pe care cei mai mulți clienți și mecanici de la service-ul auto al lui Big Jim n-o comiteau decât o singură dată era aceea de a mă fluiera. Din nefericire, posesorul acestui anume model de Dodge Ram era genul de persoană care își investea salariul în dotarea *Dodge Ram-ului*. Acest lucru – și stickerul cu un omuleț care urinează, de pe geamul din spate al mașinii lui – a fost cam singurul avertisment de care am avut nevoie cu privire la felul în care aveau să se desfășoare lucrurile.

Oamenii sunt în mod fundamental previzibili. Dacă încetezi să te mai aștepti să te surprindă, nu te mai pot dezamăgi.

Și dacă tot a venit vorba despre dezamăgiri... Mi-am mutat atenția de la motor la proprietarul Ram-ului, care aparent considera că a fluiera o fată este un compliment și că cea mai flatantă manieră de a o curta este să faci observații despre posteriorul ei.

— În momente precum acesta, i-am spus eu, trebuie să te întrebi: e înțelept să hărțuiești sexual pe cineva care ține în mână un clește și are și acces la cablurile tale de frână?

Bărbatul a clipit. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi s-a aplecat în față.

— Dulceată, îmi poți accesa oricând vrei tu cablurile de frână.

Dacă știi ce vreau să spun, am adăugat în gând. În una... două...

— Dacă știi ce vreau să spun.

— În momente precum acesta, am zis pe un ton meditativ, trebuie să te întrebi: e înțelept să propui să-ți dezgolești organele masculine pentru cineva care este evident neinteresat și mai ține în mână și un clește?

— Sawyer!

Big Jim a intervenit înainte să pot face vreo mișcare cu cleștele în direcția greșită.

— Mă ocup eu aici.

Începusem să-l bat la cap pe Big Jim să mă lase să-mi murdăresc mâinile de ulei când aveam doisprezece ani. Aproape sigur știa că reparasem *deja* Ram-ul și că dacă m-ar lăsa să mă descurc singură, situația nu s-ar încheia bine.

Pentru client.

— Ce naiba, Big Jim? s-a plâns bărbatul. Ne distram și noi.

Îmi petrecusem cea mai mare parte din copilărie trecând de la o pasiune obsedantă la alta. Printre ele s-au numărat și motoarele mașinilor. Înainte de asta au fost telenovelele, iar mai târziu mi-am petrecut un an citind tot ce am putut găsi despre armele medievale.

— Nu te deranjează puțină distracție, nu-i așa, draguță?

Domnul Dodge Ram Dotat m-a bătut cu mâna pe umăr și și-a înmulțit păcatele strângându-mă de ceafă.

Big Jim a mormăit în timp ce eu îmi îndreptam toată atenția către marele cuceritor de lângă mine.

— Dă-mi voie, am spus eu, lipsită de orice expresie, să-ți citez din *Enciclopedia mijloacelor arhaice de tortură a lui Sayforth*.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale cavalerismului în colțișorul meu din Sud era că bărbatii ca Big Jim Thompson

nu le concediau pe fetele ca mine indiferent de cât de explicit le descriam foarfeca hidraulică clienților care aveau nevoie de castrare.

Destul de convinsă că mă asigurasesm că posesorul Ram-ului nu avea să facă aceeași greșală și *a treia* oară, în drumul meu spre casă am trecut pe la The Holler, ca să iau bacșișul mamei din seara de dinainte.

— Ce faci, pacoste?

Pe șeful mamei mele îl chema Trick. Avea cinci copii, optsprezece nepoți și trei cicatrici vizibile pe care le căpătase despărțind oamenii care se luau la bătaie prin baruri – probabil avea și mai multe sub tricoul alb, jerpelit. Încă de când aveam patru ani, mă saluta exact la fel de fiecare dată când mă vedea.

— Sunt bine, mersi de întrebare, am zis.

— Ești aici pentru bacșișul maică-tii?

Întrebarea a venit de la nepotul cel mai mare al lui Trick, care refăcea stocul de băuturi alcoolice după tețgea. Era o afacere de familie într-un oraș de familie. Populația totală depășea cu puțin opt mii de oameni. Nu puteai să arunci o piatră fără ca ea să ricoșeze în trei persoane cu legături de rudenie între ele.

Apoi mai eram eu și mama.

— Am venit pentru bacșiș, am confirmat.

Mama mea nu era renumită pentru talentul ei financiar sau pentru promptitudinea cu care ajungea acasă după o tură târzie. Contribuiam la bugetul casei de la nouă ani – cam din aceeași perioadă în care am dezvoltat interese succesive pentru spartul lacătelor, expoziția de câini de la Westminster și prepararea martiniului perfect.

— Poftim, draguță.

Trick mi-a înmănat un plic mai gros decât mă așteptam.

— Să nu-i cheltui pe toți într-un singur loc.

Am pufnit. Bani aveau să se ducă pe chirie și mâncare. Nu eram tocmai genul de persoană petrecăreță. De fapt, se poate să fi avut o oarecare reputație de a fi antisocială.

A se vedea, de asemenea, și plăcerea mea de a face amenințări cu castrarea.

Înainte ca Trick să-mi lanseze o invitație la cină alături de întreaga lui familie la locuința nurorii lui, am inventat niște scuze și am șters-o din bar. Dulcea mea casă era la numai trei străzi distanță. Practic, casa noastră avea un singur dormitor, dar când aveam nouă ani am separat două treimi din sufragerie printr-un perete făcut din perdele de duș cumpărate de la magazin.

— Mamă? am strigat când am trecut pragul.

Era ceva ritualic în a o striga chiar și când nu era acasă. Chiar dacă era la vreun chef – sau se îndrăgostise de vreun alt bărbat, trecuse printr-o nouă conversie religioasă sau dezvoltage o nevoie adânc înrădăcinată de a comunica cu îngerii mai buni ai firii ei sub atenta supraveghere a vreunui clarvăzător de pe marginea șoselei.

Îmi dobândisem într-un mod cinstit obiceiul de a sări de la o pasiune la alta, dar neastâmpărul ei era mai puțin intenționat și ceva mai autodistructiv decât al meu.

Ca la un semnal, mi-a sunat telefonul. Am răspuns.

— Iubito, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat aseară, a spus mama, care nu-și bătea niciodată capul să salute.

— Mai ești în Statele Unite, ai nevoie de bani pentru cauțiune sau am un nou tată?

Mama a început să râdă.

— Ești totul pentru mine. Știi asta, nu-i așa?

— Știu că aproape am rămas fără lapte, am răspuns eu, scoțând cutia din frigider și luând o înghițitură mare. Și mai știu că cineva a lăsat un bacșiș *fantastic* seara trecută.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat o tăcere lungă. De data

aceasta, ghicisem corect. Era vorba despre un tip, iar ea îl întâlnise la The Holler cu o seară în urmă.

— O să fi în regulă, nu-i așa? m-a întrebat încet. Doar pentru câteva zile?

Credeam cu tărie în sinceritatea absolută: spune ceea ce gândești, gândește ceea ce spui și nu pune nicio întrebare dacă nu vrei să afli răspunsul.

Dar cu mama lucrurile stăteau diferit.

— Îmi rezerv dreptul de a-i evalua simetria trăsăturilor și sentimentalismul replicilor de agățat când te întorci.

— Sawyer.

Mama vorbea serios – sau cel puțin atât cât putea ea de serios.

— O să fiu în regulă, am zis. Mereu sunt.

A rămas tăcută câteva secunde. Ellie Taft este în multe feluri, dar mai presus de toate este o persoană care s-a străduit cât de tare a putut, atât timp cât a putut – pentru mine.

— Sawyer, a spus ea în șoaptă. Te iubesc.

Îmi știam replica, o învățasem la cinci ani, când avusesem o scurtă obsesie pentru cele mai citabile replici din filmele din toate timpurile.

— Știu.

Am închis telefonul înainte să o poată face ea. Aproape terminasem de băut laptele când ușa de la intrare – care avea o nevoie disperată atât de un lubrifiant WD-40, cât și de o nouă încuietore – s-a deschis cu un scârțâit. M-am întors către zgomot, rulând în minte un algoritm prin care să stabilesc cine ar putea veni neanunțat.

Doris, vecina de alături, își pierdea pisica o dată, de două ori pe săptămână.

Big Jim și Trick aveau același obicei de a mă verifica frecvent, ca să vadă ce fac, ca și cum ar fi uitat că am optsprezece ani, și nu opt.

Tipul cu Dodge Ram-ul. Ar fi fost capabil să mă urmărească. A fost mai mult un instinct decât un gând. Mâna mi-a alunecat peste sertarul cu cuțite, când în casă a intrat o siluetă.

— Sper din suflet că maică-ta cumpără de la Wüsthof, a comentat intrusa, observând poziția mâinii mele. Cuțitele Wüsthof sunt *mult* mai ascuțite decât cele normale.

Am clipit, iar când am deschis din nou ochii femeia stătea acolo, coafată impecabil și îmbrăcată cu un sacou din mătase albastră și o fustă asortată care m-au făcut să mă întreb dacă confundase casa noastră veche de câteva decenii cu un prânz caritabil. Străina n-a spus nimic care să indice de ce și-a permis să intre sau cum ar putea justifica faptul că a părut a fi mai consternată de ideea că mama n-ar cumpăra cuțite de firmă decât de posibilitatea ca eu să mă pregătesc să folosesc unul.

— Semeni cu mama ta, a remarcat ea.

Nu eram sigură cum se aștepta să răspund la această afirmație, așa că am mers după instinct.

— Arăți ca un bichon frisé.

— Poftim?

E o rasă de câini care arată ca un pământuf foarte mic și foarte solid. Fiindcă a fi absolut sincer nu presupune să spun *fiecare* gând care îmi trece prin minte, am optat pentru un adevăr îndulcit.

— Arăți ca și cum coafura ta a costat mai mult decât mașina mea.

Femeia - îi dădeam cel mult șaiszeci și cinci de ani - și-a înclinat capul ușor într-o parte.

— Țasta e un compliment sau o insultă?

Avea un accent sudist - mai puțin nazal și mult mai tărăgănat decât al meu. *Compliment sau insultă?*

— Asta depinde mai mult de perspectiva ta decât de a mea.

A zâmbit discret, de parcă spusese ceva *absolut adorabil*, însă nu tocmai amuzant.

— Numele tău este Sawyer.

După ce mi-a adus la cunoștință acest lucru, a făcut o pauză.

— Nu știi cine sunt, așa-i?

A fost, fără îndoială, o întrebare retorică, fiindcă nu a mai așteptat să-i răspund.

— Ce-ar fi să ne scutesc pe amândouă de dramatisme?

Zâmbetul i s-a lărgit, cald, așa cum un duș e cald chiar înainte ca cineva să tragă apa la toaletă.

— Numele meu este Lillian Taft, a continuat ea pe un ton care se potrivea cu zâmbetul. Sunt bunica ta maternă.

Bunica mea, mi-am spus încercând să procesez situația, *seamănă cu un bichon frisé.*

— Eu și mama ta am avut o mică dispută înainte să te naști.

Aparent, Lillian era genul de persoană care s-ar fi referit la un uragan de categoria 5 ca la *o mică burniță.*

— Cred că este timpul să îngropăm acea parte din trecut, nu zici?

Mai era nevoie de o singură întrebare retorică și m-aș fi îndreptat din nou către sertarul cu cuțite, așa că am încercat să trec direct la subiect.

— N-ai venit aici ca să o cauți pe mama.

— Nu-ți scapă prea multe, domnișoară Sawyer.

Vocea lui Lillian era moale și feminină. Aveam sentimentul că nici ei nu-i scăpau prea multe.

— Aș vrea să-ți fac o ofertă.

O ofertă? Dintr-odată, mi-am adus aminte cu cine aveam de-a face aici. Lillian Taft nu era un pământuf. Era nemiloasa și tiranica matroană care o alungase din casă pe mama mea însărcinată, la înaintata vârstă de șaptesprezece ani.

Am mers țațoș până la ușa de la intrare și am adus bilețelul pe care îl puseseam lângă sonerie când casa noastră fusese

asaltată două săptămâni la rând de niște evangheliști care umblau din ușă în ușă. M-am întors și i-am oferit anunțul scris de mână femeii care o crescuse pe mama mea. Unghiile ei impecabile mi-au smuls bilețelul dintre degete.

— „Nu deranjați”, a citit bunica mea.

— Decât dacă aveți fursecuri de la cercetașe, am completat eu.

Fusesem dată afară din grupul local de cercetașe în perioada mea de obsesie morbidă pentru crime adevărate și date-reale-despre-autopsii, dar încă aveam o slăbiciune pentru fursecurile Thin Mints.

Lillian și-a țuguat buzele și și-a rectificat afirmația anterioară.

— Nu deranjați decât dacă aveți fursecuri de la cercetașe.

Am văzut momentul exact când a realizat ce voiam să spun de fapt: nu mă interesa *oferta* ei. Orice ar fi vândut, nu aveam de gând să cumpăr.

O clipă mai târziu, era ca și cum nu spusesem absolut nimic.

— Voi fi sinceră, Sawyer, a zis ea dezvăluind un soi de hotărâre de fier într-un ambalaj moale, pe care n-o văzusem niciodată la mama. Mama ta a ales calea aceasta. Dar tu nu.

Și-a strâns buzele doar pentru un moment.

— Eu cred, de fapt, că tu meriți mai mult.

— Mai mult decât cuțite ieftine și băut direct din cutie? am ripostat.

Jocul cu întrebări retorice se juca în doi.

Din nefericire, măreța Lillian Taft nu avusese de-a face niciodată cu o întrebare retorică la care să nu fie pe deplin capabilă să răspundă.

— Mai mult decât o diplomă de echivalare a liceului, o trajectorie profesională fără posibilități de avansare și o mamă

care este mai puțin responsabilă acum decât a fost la șapte-sprezece ani.

Dacă n-ar fi fost o frumoasă doamnă sudistă trecută de prima tinerețe cu o reputație de întreținut, bunica și-ar fi putut întări cuvintele aruncându-și mâinile în aer ca și cum ar fi înscris un eseu și strigând „Te-am ars!”.

În loc să facă asta, și-a așezat o mână în dreptul inimii.

— Meriți șanse pe care aici nu le-ai avea niciodată.

Oamenii din orașul acesta erau niște oameni cumsecade. Era un loc bun. Dar nu era locul *meu*. Chiar și-n cele mai bune momente, o parte din mine a simțit mereu că eram doar în trecere.

Mi s-a încordat un mușchi la nivelul gâtului.

— Nu mă cunoști.

Asta a făcut-o să ezite un moment – și nu într-un mod calculat.

— Dar aș putea, a răspuns în cele din urmă. Aș putea să te cunosc. Iar *tu* ai putea avea ocazia să urmezi orice facultate îți dorești și să absolvi fără nicio datorie.

MI-AM
VĂZUT
RIVALA
GOALĂ ȘI
NU
MI-AM
FERIT
PRIVIREA.

CAPITOLUL 2

Exista un contract. Un *contract* adevărat, scris avocățește, cu o linie punctată pe care să-ți pui semnătura.

— Pe bune?

Lillian a fluturat din mână, ignorând întrebarea.

— Să nu ne împotmolim în detalii.

— Sigur că nu, am spus răsfoind cele nouă pagini ale anexei. De ce m-aș obosi să citesc clauzele contractului înainte să-mi vând sufletul?

— Contractul este pentru protecția ta, a insistat bunica. Altfel, ce m-ar împiedica să-mi încalc partea mea din înțelegere odată ce partea ta e îndeplinită?

— Un simț al onoarei și o dorință oricât de mică de a construi o relație de durată? am sugerat eu.

Lillian și-a arcuit o sprânceană.

— Ești dispusă să-ți pariezi studiile superioare pe onoarea mea?

Cunoșteam o grămadă de oameni care merseseră la facultate. Dar cunoșteam și mulți oameni care nu merseseră.

Am citit contractul. Nici măcar nu eram sigură de ce o făceam. Nu aveam de gând să mă mut cu ea. Nu aveam de gând să-mi abandonez casa, viața, mama, pentru...

— *Cinci sute de mii de dolari?*

E posibil să fi subliniat suma cu o înjurătură sau două.